

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/185/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113220113
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8113220113.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a z členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: F. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., L. XX, zastúpená JUDr. Katarínou Leškovou, advokátkou, so sídlom v Prešove, Plzenská 2 proti žalovanému Rapid life životná poisťovňa, a. s., so sídlom Košice, Garbiarska 2, IČO: 31 690 904, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan, s. r.o., so sídlom Užhorodská 21, Košice, IČO: 47 231 785, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 10C/182/2013-144 zo dňa 12.03.2014, takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania žalobkyni nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom zamietol návrh na prerušenie konania, zrušil rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, so sídlom Alžbetina 41, sp.zn. 3C/551/2012 zo dňa 19.01.2012 a zaviazal žalovaného nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 205,67 Eur na účet jej právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil zistením, že dňa 28.12.2007 uzavreli účastníci poistnú zmluvu č. 444850008 týkajúcu sa životného poistenia žalobkyne, ktoré malo trvať od 29.12.2009 do 29.12.2032. Na základe žiadosti žalobkyne o zrušenie poistnej zmluvy došlo dňa 29.10.2010 k zániku poistenia. Arbitrážny súd v Košiciach dňa 19.01.2012 bez pojednávania vydal rozsudok pod sp. zn. 3C/551/2012, ktorým uložil žalobkyni (v rozhodcovskom konaní odporkyňa) zaplatiť Rapid life životnej poisťovni, a. s., 179,48 Eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276,- Eur. Rozsudok bol žalobkyni doručený 21.06.2013. Žalovaný si uplatnil v rozhodcovskom konaní voči žalobkyni osobitnú pohľadávku, ktorá mala zodpovedať nákladom poisťovne vynaloženým na uzavretie poistenia v súlade s časťou XVII. bod 7a VPP.

Na takto zistený skutkový stav prijal prvostupňový súd právny záver, podľa ktorého je nepochybné, že poistná zmluva uzavretá medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou. Predbežnou otázkou, ktorou sa súd zaoberal bola otázka, či rozhodcovská doložka obsiahnutá vo VPP a osobitných zmluvných dojednaniach bola individuálne dojednaná. Dôkazné bremeno preukázania individuálneho dojednanie spočívalo na dodávateľovi, teda žalovanom tak, ako to jasne vyplýva z ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorý dokonca zakotvuje fikciu o tom, že zmluvné ustanovenia sa nepovažujú za individuálne dohodnuté, opak musí preukázať dodávateľ. Súd uzavrel, že žalovaný dôkazné bremeno neunesol a ťažko si možno predstaviť opak v prípade predtlačeneho formulára. Žalovaný ako jediný dôkaz označil „záznam o požiadavkách a potrebách klienta“, podpísaný žalobkyňou. Ten je opäť v predtlačenom

formulári (okrem následných koloniek týkajúcich sa predmetu poistenia a poistného). V predtlačenej časti formulára je uvedené, že v prípade vzniku sporov vyplývajúcich zo sprostredkovania poistenia je možné na ich mimosúdne vyrovnanie využiť inštitút rozhodcovského konania v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. a VPP poisťovne platných od 01.01.2007. Uvedená veta je však absolútne bezvýznamná pre tento spor, nepreukazuje, že boli poskytnuté informácie spotrebiteľovi o rozhodcovskom konaní, ale upozorňuje len na možnosť riešenia sporov v rozhodcovskom konaní, navyše, nie sporov z poistenia, ale zo sprostredkovania poistenia a nie v zmysle aktuálnych VPP (v danom prípade platných od 01.01.2009), ale skorších VPP - platných od 01.01.2007. Ďalej súd poukázal na to, že žalobkyňa podpísala rozhodcovskú doložku, pretože inú možnosť nemala, pokiaľ chcela uzatvoriť poistnú zmluvu. Žalovaný v konaní nepreukázal, žeby žalobkyňa ako spotrebiteľka bola informovaná o rozhodcovskom konaní ako inštitútu o jeho rozdieloch v porovnaní so súdnym konaním, o rokovacom poriadku rozhodcovského súdu. Tiež s poukazom na rokovací poriadok Arbitrážneho súdu Košice, ktorý je súdu a nepochybne aj žalovanému známy z iných súdnych sporov (napr. 11C/424/2012), možno dospieť k záveru o poškodení procesných práv spotrebiteľa, pretože jednoznačne znevýhodňuje spotrebiteľa oproti súdnemu konaniu. Súd preto dospel k záveru, že zmluvná podmienka obsahujúca rozhodcovskú doložku v čl. XV. VPP, ale aj v osobitných zmluvných dojednaniach je neprijateľná, a teda neplatná. Tým je podľa súdu daný aj zákonný dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z.. Ďalšími uplatnenými dôvodmi zrušenia rozhodcovského rozsudku sa súd nepovažoval za potrebné zaoberať, pretože by to bolo nadbytočné. Čo sa týka námietky žalovaného ohľadom petitu návrhu, súd považuje žalobkyňou formulovaný petít za dostatočne určitý, zrozumiteľný a vykonateľný. Z petitu jasne vyplýva, čoho sa žalobkyňa v konaní domáha, a preto súd nepovažoval za potrebné uvádzať v petíte zákonný dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku.

S poukazom na ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., súd bol toho názoru, že nie sú splnené ani zákonné podmienky na prerušenie konania, lebo predložený nálež Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10.07.2013, ktorý žalovaný pripojil k tomuto svojmu procesnému návrhu sa týka iba procesných nedostatkov postupu všeobecných súdov v súvislosti so zásadou kontradiktórnosti, ktorej porušenie znamenalo zásah do konkrétnych ústavných práv žalovaného. Súd konštatoval, že Ústavný súd SR nemôže nahrádzať všeobecné súdy a preskúmavať ich názory okrem prípadov arbitrážnych rozhodnutí, a preto sa vecne sporným problémom - otázkou platnosti rozhodcovskej zmluvy ani nezaoberal. Súd zároveň zdôraznil, že ten istý právny záver, ako bol prijatý v spomínanom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/1/2012 o neplatnosti rozhodcovskej doložky, bol však vyslovený aj v iných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR (napr. 6Cdo/3/2013 zo dňa 13.03.2013 alebo 6Mcdo/7/2013 zo dňa 26.06.2013). Súd preto návrh žalovaného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnej žalobkyni priznal trovy predstavujúce trovy právneho zastúpenia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie. V odvolaní uviedol, že prvostupňový súd vec nesprávne skutkovo aj právne posúdil. Rozhodcovská doložka bola v danom prípade dohodnutá individuálne na dôkaz čoho žalovaný pripojil viaceré listinné dôkazy. Súd sa v napadnutom rozsudku s otázkou individuálnosti dojednania rozhodcovskej doložky v tomto konkrétnom prípade nevysporiadal správne a jeho právne závery nie sú v súlade so zákonom a nemajú oporu ani v skutkovom stave. Žalobkyňa bola v čase uzatvárania poistnej zmluvy preukázateľne informovaná o tom, čo obnáša mimosúdne riešenie sporov podľa zákona č. 244/2002 Z. z., a to zo strany sprostredkovateľa poistenia postupom podľa zákona č. 340/2005 Z. z. o sprostredkovaní poistenia, o čom svedčí „Záznam o požiadavkách a potrebách klienta“. Vo veci konajúci súd zjavne úplne nesprávne vykladal predložený listinný dôkaz - „Záznam o požiadavkách a potrebách klienta“, ktorý bol vyhotovovaný v súlade so zákonom č. 340/2005 Z. z.. Nikto žalobkyňu žiadnym spôsobom nenútil, aby čokoľvek podpísala a už vôbec nie, ak by to nebolo v súlade s jej skutočnou vôľou a takýto dôkaz v konaní ani vykonaný nebol. Je potrebné podotknúť, že judikatúra súdneho dvora EÚ nikdy nežiadala a nežiada ani v súčasnosti od súdov členských štátov, aby nerešpektovali vnútorný právny poriadok, preto nie je dôvod rezignovať ani na ust. § 2 zákona č. 1/1993 Z. z., podľa ktorého o všetkom čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému koho sa týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecnezáväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná. Žalobkyňa v ňou vymienenom časovom odstupe od oboznámenia sa s ňou vybraným poistením (viď uvedený záznam, kde si žalobkyňa sama určil termín uzavretia poistnej zmluvy, teda čas jej uzavretia bol plne v dispozícii

žalobkyne), nepochybne slobodne, vážne a určite súhlasila so znením rozhodcovskej doložky, a to svojim (konštitutívnym) podpisom (písomným prejavom vôle) pod osobitnými zmluvnými dojednaniami (jasne a zreteľne graficky i obsahovo oddelenými od všeobecných poistných podmienok), a teda aj keby skutočne rozhodcovská doložka v okamihu dojednania založila nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, nebol by súd oprávnený ju skúmať, vzhľadom na jej individuálne dojednanie. Skutková právna podstata individuálneho dojednávania napádanej rozhodcovskej doložky sa dá posúdiť len ak sa do zreteľa pozornosti súdu dostane detailne celý proces uzatvárania poistnej zmluvy, pričom pre jej právne posúdenie je relevantný zákon č. 340/2005 Z. z. o sprostredkovaní poistenia. K uzavretiu poistnej zmluvy došlo bez priamej prítomnosti žalovaného, za účasti žalobkyne a sprostredkovateľa poistenia. Keďže žalovaný sa osobne procesu uzatvárania zmluvy nezúčastnil, nemohol ani vo vzťahu k žalobkyni pochybiť. Iba sama žalobkyňa v čase uzatvárania poistenia osobne a bez účasti žalovaného mohla dojednanie o rozhodcovskej doložke prijať alebo neprijať, t. j. osobitné zmluvné dojednania podpísať alebo nepodpísať. Zo zákona č. 340/2005 Z. z. jednoznačne vyplýva, že sprostredkovateľ poistenia ešte pred uzavretím poistnej zmluvy bol povinný všestranne informovať potenciálneho klienta, a to s odbornou starostlivosťou o všetkých súvislostiach týkajúcich sa poistnej zmluvy, všeobecných poistných podmienok, a to takým spôsobom, aby jeho informácie napĺňali dikciu zákona č. 340/2005 Z. z., t. j. informovať klienta úplne, pravdivo, jasne, zreteľne, pričom nesmel vynechať nijaké informácie o možných sankciách v prípade porušenia zmluvy. Po splnení týchto zákonných podmienok bol povinný sprostredkovateľ poistenia vyhotoviť záznam o požiadavkách a potrebách klienta, v ktorom sú uvedené podstatné body týkajúce sa splnenia hore uvedených náležitostí § 10 citovaného zákona z jeho strany voči žalobkyni. Po vyhotovení záznamu došlo v žalobkyňou určenom čase k vyhotoveniu návrhu poistnej zmluvy, ktorá bola z jej strany a zo strany sprostredkovateľa poistenia riadne podpísaná. K uzavretiu poistnej zmluvy nebolo potrebné osobitne podpisovať z oboch strán ešte aj dohodu o obsahu všeobecných poistných podmienok, pretože podľa § 789 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súčasťou poistnej zmluvy sú všeobecné poistné podmienky poistiteľa (poistné podmienky), na ktoré sa poistná zmluva odvoláva a ktoré sú k nej pripojené alebo boli pred uzavretím poistnej zmluvy tomu, kto s poistiteľom zmluvu uzavrel, oznámené. VPP, ktoré odovzdal sprostredkovateľ poistenia žalobcovi obsahovali úplne na svojom konci jednoznačnú krátku a zrozumiteľnú vetu, ktorá bola umiestnená priamo nad deklaratórnym podpisom klienta o prevzatí VPP a ktorá znela „podpisom potvrdzuje klient prevzatie jedného kusa všeobecných poistných podmienok“. Prečítať túto vetu, aby s tým bol oboznámený ten kto sa podpisuje, trvá tri sekundy.

Odvolateľ ďalej poukázal na stabilizovanú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu je princíp právnej istoty. Okrem iného je možné očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa právnych predpisov, a že ich budú správne vykladať a aplikovať.

K podanému odvolaniu sa žalobkyňa písomne nevyjadřila.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad podľa ust. § 212 O. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a potom ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku uverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred rozsudok verejne vyhlásil a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Prvostupňový súd vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu na základe ktorého správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu.

V súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd udáva.

Odvolateľ namieta nesprávny skutkový a právny záver prvostupňového súdu o tom, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná účastníkmi zmluvného vzťahu.

V posudzovanej právnej veci je nesporné, že účastníci tohto konania uzavreli poistnú zmluvu č. 4448500008 dňa 28.12.2007, pričom žalovaný konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa bola spotrebiteľom, to znamená, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľský vzťah.

Spornou otázkou sa stala otázka, či rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol a ktorá je upravená v čl. XV. VPP žalovaného, ako aj na samostatnej listine (osobitné dojednanie č. 1/2007) podľa ktorej všetky vzájomné spory a sporné nároky poistenia budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní, je podmienkou individuálne dojednanou, ak nie či zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľná podmienka).

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len o O.z.), spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa § 53 ods. 2 O.z., za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 O.z., ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 4 písm. r) O.z., za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 O.z., neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

V zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách („Smernica“), zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa.

V zmysle § 54 ods. 1 prvá veta O.z., sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou, nemôžu odchyliť v neprospech spotrebiteľa od ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Nesmú obsahovať podľa § 53 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

V posudzovanej právnej veci sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky dojednanej vo všeobecných poisťných podmienkach, ktoré sú súčasťou poisťnej zmluvy a taktiež nachádzajúcej sa v osobitných zmluvných dojednaniach č. 01/2007, ktoré sú súčasťou všeobecných poisťných podmienok pre dohodnuté poistenie.

Rozsudkom rozhodcovského Arbitrážneho súdu v Košiciach pod sp. zn. 3C/551/2012 zo dňa 19. 01. 2012 žalobkyňa bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému 179,48 Eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276,- Eur. Tento rozsudok bol žalobkyňi doručený dňa 21. 06. 2013 (č. l. 45 spisu). Súd prvého stupňa zistil, že príslušnosť rozhodcovského súdu bola daná na základe rozhodcovskej doložky uvedenej v časti XV. VPP, aby všetky spory so žalovaným žalobkyňa riešila výlučne v rozhodcovskom konaní, ako aj s poukazom na osobitné zmluvné dojednanie tvoriace súčasť VPP.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi poukazovala, že poisťné podmienky jej neboli riadne vysvetlené. Navyše z výpovede žalobkyne jasne vyplynulo, že k žiadnemu individuálnemu vyjednávaniu nedošlo. Žalobkyňa nevedela o uzatváraní rozhodcovskej doložky, ktorá nebola individuálne dojednaná ako to vyžaduje pre jej platnosť Občiansky zákonník, a preto došlo k zhoršeniu jej postavenia ako spotrebiteľky, keďže ide o nerovnováhu medzi podnikateľom a spotrebiteľom.

Na základe takto dojednanej rozhodcovskej doložky v poisťnej zmluve bol dňa 19. 01. 2012 vydaný rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu v Košiciach pod sp. zn. 3C/551/2012.

Smernica Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vychádza nie z minimálneho okruhu nekalých klauzúl, ktoré sa majú transponovať, ale zo vzorového okruhu klauzúl. V

konečnom dôsledku sa okruh neprijateľných podmienok de lege lata uvedený v § 53 ods. 4 OZ upravil postupne viacerými novelami až po uplynutí transpozičnej lehoty (napr. neprimeraná sankcia pod písm. k/ bola upravená až novelou vykonanou zákonom č. 568/2007 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2008, kým hlavná transpozícia bola vykonaná zákonom č. 150/2004 Z.z. účinným od 1.4.2004).

Členské štáty si mohli vybrať, do akej miery prevezmú smernicou odporúčané nekalé klauzuly. Zároveň sa však umožnilo členským štátom prekročiť rámec smernice, čo umožnilo upraviť okruh neprijateľných podmienok aj širšie ako odporúča smernica „Členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa“, (čl. 8 smernice).

Kým smernica vychádza zo vzorového okruhu nekalých klauzúl, slovenský zákonodarca upravil režim súdnej kontroly neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách na základe indikatívneho výpočtu neprijateľných podmienok (arg. slovo „najmä“ v § 53 ods. 4 OZ). To znamená, že súdu nič nebráni judikovať neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve podľa tzv. generálnej klauzuly v § 53 ods. 1 OZ, a teda nad rámec zoznamu podmienok uvedených v prílohe smernice alebo okruhu uvedeného v Občianskom zákonníku. Nemožno napríklad vylúčiť, že súd so zreteľom na ostatné zmluvné podmienky (čl. 4 ods. 1 smernice) posúdi rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú bez ohľadu na jej znenie, teda že neobstojí žiadna rozhodcovská doložka a priestor pre rozhodcovské konanie bude len pri preukázateľnom individuálnom vyjednaní rozhodcovskej zmluvy zo strany spotrebiteľa.

Odvolací súd poukazuje na kritériá neprijateľnej podmienky, za ktorú sa považuje podmienka, ktorá 1. je obsiahnutá v štandardnej formulárovej zmluve, 2. spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, 3. nerovnováha musí byť daná v neprospech spotrebiteľa.

Podľa dôvodovej správy k § 53 ods. 4 písm. r/ OZ „spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky, ale ak sa tak rozhodne, aj v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle navrhovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú“.

Predkladanie rozhodcovských doložiek spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže (predmet rozhodcovskej zmluvy) a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť tejto časti formuláru, sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov, pričom na tomto nič nemení technika predkladania - inkorporovanie doložky do všeobecných zmluvných podmienok versus vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste (hárku) papiera. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.16 Co 2/ 2014)

Nemožno tak súhlasiť s názorom žalovaného prezentovaným v priebehu konania pred prvostupňovým súdom, ako aj v odvolaní, že tým, že vyhotovil samostatné - osobitné zmluvné dojednania pod číslom 01/2007, ktoré v bode 2 formuluje vôľu účastníkov v prípade akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami podrobiť sa rozhodcovskému konaniu je individuálne dojednanie predmetnej rozhodcovskej doložky. Ani takto formulovaná časť všeobecných obchodných podmienok nemá charakter individuálne dojednanej zmluvnej podmienky. Odvolací súd poukazuje na judikatúru NS SR Cdo/1/2012, 6Cdo/3/2013 a konštatuje, že časť záverečných ustanovení všeobecných poisťných podmienok v predmetnej zmluve uzavretej medzi účastníkmi, ktorá je označená ako osobitné zmluvné dojednania pod číslom 01/2007 nemajú charakter individuálne dojednanej zmluvnej podmienky. Osobitné zmluvné dojednania sú súčasťou všeobecných poisťných podmienok a sú súčasťou uzavretej poisťnej zmluvy, čo vylučuje prijatý záver o osobitne dojednanej zmluvnej podmienke.

Žalobkyňa nemala možnosť ovplyvniť obsah predmetnej doložky. Mohla ju buď prijať ako celok alebo odmietnuť. Obsah tejto rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený a na jej obsahu žalobkyňa nijakým spôsobom neparticipovala. Už len tento samotný fakt spochybňuje tvrdenie žalovaného, že ide o jej individuálny návrh na riešenie prípadného sporu v rozhodcovskom konaní.

Záznam sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klienta k predmetnej poisťnej zmluve preukazuje, že v danom prípade opäť ide o predtlačný formulár, kde žalobkyňa nemala na výber možnosť individuálne dohodnúť obsah podmienky. Takto predtlačný formulár (aj keď vo forme záznamu

sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klienta), odvolací súd nepovažoval za dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že navrhovateľka individuálne dojednala rozhodcovskú doložku.

Odvolací súd sa preto nestotožnil s tým, že rozhodcovská doložka bola individuálne dojednaná medzi žalobkyňou a žalovaným. S poukazom na ustanovenie § 41 ods. 1 zákona číslo 244/2002 Z. z. je zrejmé, že žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote tridsiatich dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkmi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Žalobkyňa v súlade s týmto zákonným ustanovením a v zákone stanovenej lehote podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Správny bol preto postup prvostupňového súdu pokiaľ žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku vyhovel. Preto postupom podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny, ako aj výrok o trovách konania.

K odvolacej námietke žalovaného o prerušení konania v predmetnej veci podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., s poukazom na to, že žalovaný obdržal nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2012 zo dňa 10. 07. 2013, ktorým Ústavný súd konštatoval porušenie základného práva žalovaného na spravodlivý proces, a to postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 2Cdo/5/2012 odvolací súd poznamenáva, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky zrušené je takmer totožné s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Cdo/1/2012. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS/382/2013 Ústavný súd SR prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life, a. s., pričom prijatím ústavnej sťažnosti týkajúcej sa tohto uznesenia odvolateľ má za to, že v konaní pred Ústavným súdom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre toto súdne konanie, a preto navrhol prerušenie konania. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že návrh na prerušenie konania nie je dôvodný. Nie je povinnosťou súdu prerušiť konanie z dôvodu, že pred Ústavným súdom SR prebieha konanie, resp. sa má rozhodnúť o sťažnosti proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR. Pokiaľ poukazoval odvolateľ na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktoré bolo nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 499/2012-47 zrušené, išlo o inú skutkovú situáciu ako v prejednávanej veci.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, ktorá má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému. Trovy odvolacieho konania úspešnej žalobkyni nevznikli ani ich nežiadala priznať, a preto odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania žalobkyni nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.